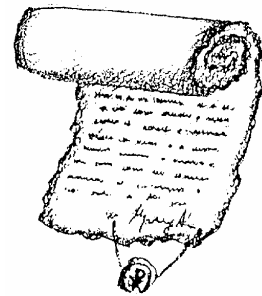

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2008. február 03. vasárnap

XVI. évfolyam 1. szám

Imádsággal és böjttel

Mai forrongó társadalmi helyzetünkben egyre többször hangzik el, hogy **imádsággal és böjttel tehetünk valamit**. A közelgő nagyböjt alkalmat ad arra, hogy egészen komolyan vállaljuk a lemondást, a böjtöt. Hogy erről beszélünk, az elsősorban egymás felé kell történni, és nem a világ felé. Egymás felé, mert a böjt közösségi gyakorlat is, mert ha tudom, hogy többen tesszük, könnyebb vállalni a lemondás erőfeszítését.

A kezdődő nagyböjtre két idézet áll előttem. Az egyik a nagyböjti prefációban: „*most többet imádkozzanak, és buzgóbban gyakorolják az irgalmasság tetteit.*” A másik az egyik zsolozsma himnusz verssora: „*Étel s italban hősi fék.*” Egyházunk mai elvárása, a két szigorú böjti nap és a péntekenkénti hústiltalom minimum elvárás. Éppen azért van ez így, hogy leleményesen keressük meg azt, amit helyzetünk, állapotunk megenged a nagyböjti önmegtadadásokra. Mit tehetünk? Vállaljuk például a napi háromszori étkezést! Ezt akkor is megtehetjük, ha munkahelyen étkezünk, és abban hús is van.

Böjtlétszük a szemünket, a fülünket, a szánkat! A számítógépet csak ténylegesen munkára használjuk! Teremtsünk csendet magunkban és magunk körül!

Mit tegyünk az így felszabaduló időnkkel? Használjuk imádságra, hétköznapi Szentmisére, keresztútjárásra! De használhatjuk beszélgetésekre otthon, családi körben. Vagy látogassunk meg valakit, akit már régen kellene, keressük a nehéz kapcsolatok rendezésének lehetőségét!

Hiszem, hogy a komolyan vállalt imádság, böjt, önmegtadadás által Jézus arca átragyog tekintetünkön. Hiszem, hogy a csendes ima és böjt sugárzóvá válhat. Ha pedig sugárzóvá válik, ez alkalmat teremt a beszélgetésekre, a tanúságtételre.

Fülöp Ákos
PLÉBÁNOS

Bölcs gondolatok az örvendezésről

Miért nem vagy vidám ma? Nem tudod az okát. Ajánld fel az Úrnak áldozatul fáradtságodat, csüggedtségedet, régi gondjaidat, amelyek a szíved mélyén porosodnak. És azután mosolyogj rá másokra... Mosolyogj a feleségedre, testvéredre, szomszédodra... mosolyogj... és **mosolyod vissza-csalogatja majd az eltávolodott örömet.** / Michel Quoist /

A legjobb módszer önmagunk felvidítésére, ha felvidítunk valaki mást. / Mark Twain /

Legyetek örvendezők a reménységben, béketűrők a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban! / Róm 12, 15 /

Örvendj a hóvirágnak, az ibolyának és a búzavirágnak. Az erdő csöndjének. Ha egyedül vagy: annak, hogy egyedül lehetsz. Ha nem vagy egyedül: annak, hogy nem kell egyedül légy.

Vágyódj arra, amit a holnap hoz, és örvendj annak, ami ma van. / Wass Albert /

Nem tehet jobbat az ember, mint hogy örvendezzen és gyönyörködjön, amíg élete tart. / Préd 3, 12 /

Mert ha az Úristen nyolcszázszor elismételte, hogy örvendezzünk és legyünk boldogok, akkor bizonyára azért tette, mert úgy kívánja, hogy tényleg azok is legyünk. / Eleanor H. Porter /

Az újság oldalain elszórva néhány humoron olvasható a sivatagi atyáktól.

Egy napon, az egyik öreg, akit a lehangoltság ördöge vett hatalmába, azt mondta társának:

- Milyen szomorú dolog megöregedni!...
- Mégis – hangzott a válasz – ez az egyetlen lehetőség arra, hogy hosszan éljünk.

A TARTALOMBÓL:

Olvassunk verset!.....	2. oldal
Újra lesz egyházközségi napunk!.....	2. oldal
Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért.....	2. oldal
Gondolatok a liturgiáról.....	3. oldal
KEMPIS (részletek).....	3. oldal
Piroska és Farkas.....	4. oldal
Krónika.....	4. oldal
Naptár.....	4. oldal

- Egyre feledékenyebb vagy – fedte meg az egyik testvér idős rendtársát.
- Tudom – helyeselt az öreg – de ebből nagy hasznom származik: többször élvezem ugyanazokat a dolgokat először.

Újra egyházközségi napunk lesz Nagytétényben!

Emlékeztetőül: tavaly a városmisszó volt az egyházközségi napunk témája, amely azt hiszem, hogy fontos állomása volt akkor a felkészülésünknek. Sokaknak akkor esett le a tantusz, hogy mit is jelent ez, hogy milyen feladatok is állnak előttünk, és láttunk példát is arra vonatkozóan, hogy hogyan csinálják ezt másutt, konkrétan Esztergomban. Azóta lezajlott a városmisszó igen gazdag programmal, és sok-sok tapasztalattal. A legjobban sikerült programokat szeretnénk idén is megismételni, hiszen a misszió számunkra jézusi parancs, és ilyen alapon egyházközségünk nyitottságán, befogadó jellegén folyamatosan működnünk kell.

A programoknak önmagukban viszont semmi értelmük sincs, ha azok mögött nem sorakozik fel az egész egyházközség, ha azt nem szívvel és kis „szakértelemmel” végezzük, és ha nem egy étellel teli, vonzó, befogadó közösségekkel teli egyházközségbe hívjuk az embereket. Ezért ez nem lehet közülünk csak néhány ember szívügye, mert akkor sikerüljön is bármennyire jól maga a program, végső soron sikertelen lesz. Ilyen program lesz számunkra például idén augusztus 16-án a Búcsú utáni szombati napon az újra megrendezendő utcabál.

A legnehezebb mindig az első lépés. Amikor föl kell állni a karosszékéből, amikor elő kell venni a szerszámot valaminek a megjavításához, amikor köszönni kell hosszú idő után annak, aki megbántott, amikor meg kell szólítani az ismeretlent. Idei egyházközségi napunk erről az első lépésről, a megszólításról szól majd. Erről hallunk majd előadásokat, beszélgetünk, gondolkodunk. Mindenkiben épül közöttünk és bennünk az egyházközség, hiszen jobban megismerjük egymást, hiszen közös célt fogalmazunk meg magunknak, és ezért a célért közösen kezdünk dolgozni. Igazából azt kell mondjam, és ezt többektől is hallottam már a tavalyi városmisszió idején is, hogy aki ezen nem vesz részt, kimarad valami közös élményből, közös cselekedetből, közös építkezésből. Ez persze nem tragédia, de nem jó embernek kimaradni az építkezésből, a közös szolgálatból, nem jó az embernek egyedül.

A fentiek alapján szeretettel várunk mindenkit február 16-án 14 óra 30 perckor a templomba, ahol megkezdjük egyházközségi napunkat. Eltérve a hagyományoktól, az agapét, a közös örömlakomát nem a mise előtt, hanem a mise után tartjuk, azaz idén nem a mise lesz az együttletünk záróaktsusa. Abban bízunk, hogy így nem kell olyan hamar felállni a szombati családi ebéd mellől, de mégis több időnk juthat a beszélgetésekre, a feladataink átgondolására.

Különösen is nagy szeretettel gondolunk Hofher József jezsuita atyára, aki elvállalta az előadás megtartását a megszólítás témaköréről. Az ő neve az elmúlt időszakban többször elhangzott katolikus berkekben, hiszen elindítója volt annak a mozgalommal fejlődött éhség-sztrájk, amelyet a szegények érdekében folytatott Vízkereszt ünnepéig. Én róla mint cigány pasztorációban nagy eredményeket elért atyáról hallottam először, aztán több Háló találkozón is találkozhattam

Egy öreg sokévi küzdelem után így sóhajtott fel: „Istene, ha te mindenütt ott vagy, hogyan történhet meg, hogy én mindig másutt vagyok?”

vele. Biztosíthatok mindenkit, hogy mai egyházunkban a szegények ügyét a legmarkánsabban felvállaló, nagyon nagy hatású személyiség.

Mindenkitől várjuk a következőket: megjelenés, hozzájárulás a mise utáni agapéhoz, személyes hívása az ismerősöknek, kedves házigazdai jelenét, és egymáshoz való odafordulás mind előtte, alatta és utána.

A találkozók alatt gyermekvigyázásról gondoskodunk, hogy a kisgyermekes családoknak, szülőknek ne jelentsen problémát a közös eljövétel.

Szeretettel Szeibert András

Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért

Országunk történelme során „a nép, az Isten-adta nép” már rengetegszer került nehéz helyzetbe. Úgy tűnik manapság is válságos időket élünk. Úton – útfélen hallhatjuk elszegényedésünk, sérelmeink panasza-áradatait. Egyre több felebarátunk süllyed magába, fordul el a közös a jövőtől. Az ország jelentős része öngyilkos módon már saját időskori eltartóiról sem gondoskodik.

Gyökössy Bandi bácsi így foglalta össze egy írásában: Türelmetlen fásultság uralkodik népünkön és országunkon. Népünk egy része türelmetlen, más része fásult, vagy ami a legrosszabb: türelmetlen, hogy csináljon már valaki valamit, de ahhoz fásult, hogy ez a valaki ő maga legyen.

Nemcsak ő, mások is felemelték szavukat ezen állapottunk sürgős megváltoztatásáért.

Vannak, akik túljutottak a szavakon. „Elhúzódó, mély erkölcsi válság nehezedik nemzetünkre, és egyelőre még nem is körvonalazódnak a megújulás jelei” – írta két hónappal ezelőtt Vértesaljai László jezsuita páter, és a kibontakozásért heti kétnapos böjtbe kezdett.

Rendtársa, Hofher József december 17-én az Országgyűlés képviselőihez intézett nyílt levelében bejelentette: A nemzet szegényeivel való szolidaritás kifejezéséért a mai nappal imádságos éhség-sztrájkba kezd. (Hofher József atya a február 16-i egyházközségi napunk meghívott előadója!)

Olvassunk verset, mert érdekes!

Dsida Jenő: Vers egy ághoz

Tavaszb borít virágba? Rág a fagy?
Fakóra perzsel július heve,
vagy benned zsong az ősz gyümölcsleve?
Te élsz s az élő fának ága vagy.

Madár ha száll rád, - bármi a neve
és földre hajtó súlya bármi nagy,
- meg nem zavar, nyugodtan várni hagy:
úgyis elröppen, tudod eleve.

Te légy derűs példám, ha vakmerő
varjú telepszik rám és egyre fent ül,
míg szörnyű súlya földre teperő:

tudjam, hogy mégis elszáll s terhe mentül
alább nyomott, annál több az erő,
mellyel alázott ágam visszalendül.

Nekünk magunknak kell annak a változásnak lennünk, amit a világban látni akarunk – mondta Gandhi. Csak egyetérthetünk vele. Igen, nekünk, magunknak!
Szent István, trónörökösként nevelt fia halála utáni reménytelen helyzetében Máriának ajánlotta fel az országot. Kövessük példáját! Templomunkban minden hónap

15-én ima-alkalom és szentmise van: Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért. Vegyünk részt ezeken minél többen!

Legközelebb február 15-én 17.45-től keresztút, 18.30-kor szentmise, utána szentségimádás.

Koncz Endre

A misekönyvek nemcsak a szentmisék szövegeit tartalmazzák, hanem a misézés „szabályait” is (kötelező részek, helyszín, a pap, a koncebrálók öltözéke stb.). Az évszázadok során a misekönyveken változtatások történtek.

Az egyháztörténetben igen jelentős szerepe volt a tridenti zsinatnak és az utána, 1570-ben kiadott ún. tridenti misekönyvnek. Négyszáz évvel később, a második vatikáni zsinatot követően is készült új misekönyv, melyet VI. Pál pápa adott ki, elrendelve ennek használatát.

XVI. Benedek pápa egy apostoli levelében irányelveket és állásfoglalást tett közzé, mely szerint 2007. szeptember 14-től, Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepétől a korábbiaknál tágabb lehetőségeket biztosít a tridenti miseforma használatára. E miseforma lelkiségét értelmezi a következő cikk. (A „kánon” a szentmisének a „Szent vagy, szent vagy...”-tól a Miatyánkig terjedő része.) /KE/

„Ha valaki azt állítaná, hogy el kell ítélni a Római Katolikus Egyház azon szertartását, hogy a kánont és az átváltoztatását halk szavakkal végzik, (...): legyen kiközösítve”

A Tridenti Zsinat ezen máig érvényes döntése olyan elveken alapul, melyek nagyon fontosak a szentmise ill. általában a szent szolgálatok, a nyilvános istentisztelet megértéséhez.

A római egyház ősi szokása szerint – melyet a keletiek máig őriznek – a szentmise „szívét”, legfőbb imádságát, a kánont az áldozópap halkan, a hívek számára gyakorlatilag nem hallható módon mondja. A görögök úgy mondják: misztikosz – azaz „elrejtve” mondott imádság, ugyanezt jelenti a latin „secreta” szó is.

1969 óta, mikor kiadták az új misekönyvet, a mise új rendje szerint előírták a papi imák hangos, jól hallható felolvasását. Természetesen az ún. hagyományos miserend szerint továbbra is megmaradtak a „halkan” mondandó imádságok, de mivel templomainkban túlnyomórészt az új miserend szerint miséznek, sok hívő nem is ismeri ezt a nagyon értékes liturgikus hagyományt. XVI. Benedek pápa – már bíborosként is – többször fölhívta a figyelmet a kánon „halk” olvasásának értelmére, megerősítve, hogy ez továbbra is törvényes, helyes gyakorlat a hagyományos miserend szerint s ezt a kérdést olyan fontosnak tartotta, hogy az új miserend esetében is javasolta a kánon „halk” olvasásának lehetőségét. De mi is az értelme a misekánon „halk” olvasásának? Milyen hitbéli és lelki indíttatásból ered ez a mára szinte feledésbe merült gyakorlat?

KEMPIS

(Részletek)

Első könyv

13.

**A vasat a tűz próbálja meg,
az igaz embert a kísértés.**

**Sokszor nem tudjuk, mire vagyunk képesek,
de a kísértés megmutatja, mik vagyunk.**

**Mégis résen kell állnunk főként a kísértés
legkezdetén;**

**mert akkor könnyebb az ellenséget legyőzni,
ha szívünk ajtaján be sem bocsátjuk,
hanem amint zörget, a küszöb előtt fogadjuk.**

Ezért azt mondta valaki:

Kezdetén tartózkodj fel a bajt,

Különbén késő az orvosság.

**Mert először csak egy pusztá gondolat
ötlök fel elménkben,**

aztán színes fantázia-kép,

**majd tetszés ébred, megmozdul az akarat,
és megszületik a bekegyezés.**

**Így lépésről lépésre egészen benyomul
a gonosz ellenség,**

ha kezdetben ellenállásra nem talál.

**És minél tovább halogatja valaki az ellenállást,
annál jobban elerőtlenedik,
az ellenség pedig annál több erőre kap.**

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A római liturgia hagyománya máig érvényes módon megkülönbözteti az istentiszteleti imádságok fölolvadásának három fő módját: a „clara voce” (tisztá, az egész gyülekezet által jól hallható hangon), a „voce remissione” (visszafogott, csak a celebráns közvetlen környezete által hallható hangon) és a „secreta” (csöndben, a celebráns által csupán halk ajakmozgással, suttogva mondva) mondott imádságokat. A római liturgia ugyanis elsősorban Isten ajándékának a fogadása hódolattal és bűnbánattal, félelemmel és örvendezéssel, a közénk és érettünk érkező Szent fogadása és ünneplése. Ehhez pedig mindenekelőtt a csend illik. Minél inkább közelebb lépünk Isten szentségéhez, a bűnbánat, az alázat annál inkább elnémít minket. Valójában az egész nyilvános istentisztelet „a szív belső emberének” imájából, a bennünk az Atyához sóhajtozó Lélek szavából fakad. Természetesen az istentisztelet célja Isten közös dicsérete, hálánk kifejezése énekekkel, kéréseink előterjesztése, tanításának meghallgatása: mindezek lényeges részei minden szertartásunknak, hiszen Ő „akarja, hogy színe elé álljunk” és „napkeletől napnyugtáig dicsérjük” Őt. De a legfőbb imádságoknál a liturgikus hagyomány szerint éppen hogy az elmélyült, az áhítattól szinte szóhoz sem jutó imádságos ember mintájára imádkozik a pap, nem azért, mert valami titkos, a hívek-re nem tartozó dolgot mond, hanem azért, mert ez illik az Isten előtti áhítatos jelenlétbe, amikor a legfőbb imádságokat véghezvük, mint amilyen a kánon: a Szent Áldozat bemutatásának imádsága.

Isten sokszor rejtve cselekszik. Amit a világban, az életben látunk, az többnyire csak a felszín. A „csendes imádságok” emlékeztetnek arra, hogy Isten titokzatos módon, testi szemeink, érzékszerveink elől elrejtve cselekszik érettünk, ahogy a pap is az egész közösségért, az egész közösség nevében, de „elrejtve” mondja a legfontosabb imádságot, mely üdvösségünk legnagyobb titkát jeleníti meg. Isten munkálkodásának nagy része láthatatlan számunkra, amint az üdvösség harca is nagyjából a testileg láthatatlan harctéren zajlik, ahogy ezt Szent Pál apostol tudtunkra

adja. „Szem nem látta, fül nem hallotta”, amit Isten az öt szeretők számára készített. Ebből kapunk „ízeltőt” a Szent Eucharisziában, melynek csodálatos és félelmetes titka előtt az áldozópap szinte megnémulva, a suttogásnál is szinte halkabb „szellőben” – nem a mennydörgésben – munkálkodó Isten csöndes cselekvését utánozva hódolattal imádkozza az áldozati imádságot, csatlakozva az egyetlen Főpap és az egyetlen Áldozat: a mi Urunk Jézus Krisztus örök imájához, a Szentséges Háromság titokteljes párbeszédéhez, mely a Szeretetről szól.

Monostori Gábor

PIROSKA ÉS FARKAS

osztálya is arról beszélget, amiről a legtöbb ember, amit a televíziók e célra bedobnak. Szilveszter táján így az egyik téma a pár éve pusztító cunami volt.

- Jaj, nagymama, nem rettenetes, hogy kétszáz ezer ember elpusztult abban a szörnyűségben? - kérdezte az ajtón betoppánva Piroska.

- Szervusztok, gyerekek! – köszönt nagymama, majd egy sóhaj után folytatta: - Tudjátok, hogy nem szeretem, ha távoli szenzációkkal próbálnak izgatni, de ez valóban rendkívüli és súlyos esemény volt!

Piroska hadart tovább: - Farkas nem hiszi, de azért ugye lehet, hogy büntetésnek szánta Isten az emberi gonoszágokért?

- No, azt nem! - vágta rá azonnal nagymama. - Isten nem büntet. A felfuvalkodott ember bünteti magát, ha nem fogadja meg Isten tanácsát.

- Húha! – ámult el Farkas - Erre azért én nem gondoltam. Hogy tetszik ezt érteni nagymama?

- Mondok egy példát. Hallottatok, ugye arról a kislányról, aki megmentett egy települést? Ő, amikor látta, hogy szokatlanul visszahúzódik a tenger, kétségbeesetten elkezdett kiabálni: Itt a cunami, itt a cunami! Az iskolában tanulták, hogy visszajön az a víz hamarosan, de akkor már tör-zúz!

- Kislány, kislány volt a hős, - rikoltotta Piroska, és jól megnyomta a szót - nem fiú!

Farkas olyan kíváncsian várta nagymama magyarázatát, most rá sem hederített Piroska cukkolására.

- Bizonyára nem gyakori az ilyen nagy szökőár – folytatta nagymama – de ha az iskolában tanítják, akkor a szállodák építői is tudták, vagy tudniuk kellett volna, milyen veszélyessé válhat ott az alacsony tengerpart. De ők úgy gondolták, ha néhány évet megúsznak probléma nélkül, megtérül a befektetésük, aztán dől a nyereség. Az ártéri felügyelők a mi országunkban is tudnak érdekeseket mesélni.

- Remélem, minket nem fenyeget ilyen veszély. Inkább a forgószeletről féltetek titeket! Nem akartok egy kis nehezéket pakolni a pocakotokba? Kocsonyát javasolnék. Tormával, citrommal vagy hagymával kéritek?

ke

KRÓNIKA

December

Egyházközségünkben többek, több helyen tartottak „Szállást keres a Szent Család” összejövetelt. Öntevékenyen, plébániai összeszervezés nélkül. Rajta aktívak, jövőre tessék bővíteni a kört! Rajta többiek, jövőre tessék beszállni!

December 24. Délután pásztorjáték, éjféltkor szentmise.

December 31. 18.30-kor év végi hálaadó Te Deum szentmise.

Január 22-24. Ökumenikus imahét. Hagyományainknak megfelelően három egymást követő estén közös ökumenikus imaalkalom volt a Baross Gábor telepi, a nagytétényi római katolikus, majd a nagytétényi református templomban. Az imádságot Szabó Mihály tiszteletes, Verőcei Gábor és Fülöp Ákos plébánosok valamint Kovács Géza baptista lelkész vezették.

NAPTÁR

Február 06. Hamvazószerda. Szentmise 18.30-kor. Nagyböjt péntekjein 17.45-kor keresztút közösségek, családok vezetésével.

Február 15. Nagyboldogasszonnyal Nemzetünkért: 17.45 keresztút – szentmise – szentségimádás.

Február 16. 14.30-tól egyházközségi nap

Március 3-4-5. Nagyböjti lelkigyakorlatos beszédsorozat a 18.30-kor kezdődő szentmisék keretében Bajzáth Ferenc józsefvárosi plébánossal.

Március 08. Hittanosok közös keresztútja.

Március 15. 9.00 Ünnepi szentmise hazánkért.

Március 16. 9.00 Virágvasárnap, ünnepi szentmise.

Március 20. Nagycsütörtök, 10.00 Olajszentelési mise a budapesti Szent István Bazilikában. 18.30 Szentmise templomunkban az utolsó vacsora emlékére, utána 22.00-ig virrasztás.

Március 21. Nagypéntek, 15.00 Keresztút, 16.00-18.00 Gyóntatás, 18.30 Nagypénteki liturgia

Március 22. Nagyszombat, 8.00-12.00; 15.00-19.00 Szentségimádás a szentsírnál és gyónási lehetőség. 20.00 Húsvéti vigília.

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1) 207-5977),
Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelezésekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.